

Hellen Rinell
637 Shinzaike
H I M E J I.
Japan.

N:r 105.

Göteborg den 6 mars 1960.

Kära min Lillasyster!

Tack för brev nr 110, som kom den 22/2. Vi börjar väl med böcker nu också. Du kan hälsa Oscar Rinell att det inte finns något annat engelsk-svenskt lexikon än det jag omnämnde och vars senaste upplaga trycktes 1959. Däremot finns det en tillräckligt dyr svensk ordbok, som heter Ord för ord och är väl dubbelt så tjock som nämnda lexikon och kostar i klotband incl. omsättningskatt 93-94:- kronor. Halvfranskt band omkring 10:- kronor mera. Jag har hört mej för i stadens två största boklädor, Wettergren & Kerber och Gumperts. Så då så. Om jag skulle få veta om något lexikon i flera stora band, så skall jag återkomma. Jag köper naturligtvis inget utan vidare order. Det skulle väl säkert vara engelsk-svenskt? Samma dag som jag fick ditt brev hade jag några få rader från Dodo, vari hon meddelar att kopparkärnen kommit fram och att hon gillade dem. Det var ju roligt. Hon nämner också att dom fått order till Formosa och att dom hoppas få lämna i början av maj. Roy ringde då han fått brev från farmor och talade om det. Jag antar att det är roligt för barna att få flytta på sej och att det sker österut. Synn att det inte är lite närmare Himeji. För jag antar att det är ganska stort avstånd? Men det är givetvis ett stycke närmare än USA. Hoppas att ni får träffas på något sätt. Dodonsa att Bernie skulle vara på Formosa redan den 10/6. Tänk att Oscar fick tala till 5-600 studenter över ett sånt ämne som: "Är religionen nödvändig?" Och att få höra den amerikanske professors reflexioner! Den 22 febr. - samma dag som jag fick ditt brev - var jag tillsammans med Nic och hälsade på Herbert Johnsson, som bor i Sävedalen och som har varit mycket sjuk. Han har haft lungpropp och njursten men var nu hemma och skulle börja att jobba under den gångna veckan. Därifrån for jag till Mölndal och hälsade på Mia Roskvist. Hon blir ju så lycklig när man kommer. Och så hade jag ju alldeles försaka hälsningar från dej. Hon blev så glad då jag talade om att du gav 10:-an från henne till din vän medicinaren. Och hon undrade om hon inte vid något tillfälle kunde få skicka en peng genom mej till honom. Vilket jag bejakade. Men jag påpekade särskilt att hon inte fick tänka på att hon skulle på något sätt betala frimärkena. För dom kostade dej ingenting. Nej, de skulle hon inte göra, men - - - - Man får nästan säga som doktorn på lasarettet, då hon låg inne där, att "det vore väl synn om den lilla gumman skulle dött!" Men hon är nog rätt så skröplig nu, så hon har kanske inte så mycket emot att få byta vistelseort. Jag har väl sagt att inte alls kan skriva. Hör gör hon ju rätt bra, när hon har sin hörapparatur på. Men hon hör aldrig när man ringer på dörren eller bankar på. Det är bara att kliva på och finna Mia sittande i något hörn. Sist satt hon i köket och åt på en grov smörgås, som hon väl hade kaffe till antar jag. Jag tiggde henne att fortsätta sin måltid för jag hade tid att vänta. Nej, det lax inte. Hon kunde äta sedan och hade inte råd att ta den värdefulla besökstiden för nåt sånt. Hon är för rar. Jag tror nog att Davids tofflor passade. Lisa funderade visst på om hon kunde öppna en rem på något sätt. Du vet att hon har så hemska fotknölar. Tänk, att dom inte har låtit höra av sej än. Det är ju för ynkligt. Vi hade TV-utsändning från vår kyrka förra söndagen, dvs. 28/2. Och den lyckades bra säger dom som förstår det och dom som såg den i TV. Vi måste ju fylla kyrkan, så att dom inte skulle komma att svepa över den med sina kameror och bänkarna var tomma. Före själva gudstjänsten hade dom en film, som dom tagit på församlingsmedlemmar i deras vardagsliv. På Göta-verken fångade dom Hilmer Nilsson - Mia Roskvist måg - och på Epidemijukhuset var dom och tog Signe i vardagsmiljö. Så var dom hos en ung familj, som du nog inte känner, - Rolf Nilsson heter dom - och filmade dom där hemma med deras 3 barn, av vilka den minste var 7 veckor, tror jag. Hos David Börjesson i konsthandeln hade dom också hälsat på. Kanske var det flera. Det tyckte folk om. Många har gett sej till känna både hos pastorn och Ernst Jonson och hos många andra. Aina och Olle har ju TV. Åkesson måste dom ju tycka om och många har sagt ungefär så här: Tänk, så naturlig och obesvärad han var. Alla tyckte nog också om hans goda predikan. Kören ansågs sjunga väldigt bra under Karl Erik Freij som är dess ledare nu. Freij sjöng också ett solo. Jag vet inte om det var 6 eller 8 stora apparater dom hade uppställda i kyrkan, en del på läktarna och en del där nere. När mötet var slut gick pastorn ner till främre dörren och hälsade på folket som gick ut den vägen. Detta gjordes på TV-folkets begäran, för dom ville fånga

den bilden också. Det var en dam, som dirigerade alla dessa herrar, som jobbade med utsändningen. När jag träffade Åkesson ett par dar senare på ett möte sa jag till honom: "Du kan skriva upp att det var en kvinna som grejade det hela! Ja, men då kan jag tillägga att jag hade ett väldigt gott samarbete med henne. Men, vilket snickeri att få i ordning allt för en sådan utsändning. Å. slet hund hela veckan före. Först skulle vi haft det på förm., men så skulle danska statsministern begravas kl. 11 och det skulle gå i TV över hela nordn. Därför fick vi flytta till kl. 19. Kören fick inte vara klädd i svart och vitt, som dom tänkt sej. Helst skulle dom ha brunt eller grått. Pastorn fick inte ha vit skjorta. Den skulle vara grå. Ja, sa Åkesson, men jag har faktiskt ingen grå skjorta. Där kom en grå skjorta frå TV.!!! Dom sa att detta var en bra kyrka. Vi kommer nog tillbaka. Och det var ju roligt. En herre ringde till Mirjam på måndagen och bad att få herr Jonsons telefonnummer till kontoret. När han kom hem talade han om att det var en direktör och rätt stor affärsman i Gbg, som ringde och tackade så mycket för den fina utsändningen. Icke kristen, så vitt jag kunde förstå. Det var visst han som

tackade särskilt för Ernsts bön vid inledningen av mötet. Och så berättade han att han kommit hem från en resa på söndagen och lagt sej att sova men ställt klockan på ringning för att få vara med i Linnékyrkan. Så frågade han efter församlingens postgiromummer. För jag vill gärna skicka in en slant. Han har säkert aldrig varit i vår kyrka. Kanske kan det komma en och annan besökare, kanske sökare, efter denna gudstjänst.

Jag har burit som en hemlighet, mej anförtrödd av Ester Börjesson, att Kerstin och Gösta Zoreskog ska skiljas. Nu vet alla människor det, så nu kan jag tala om det. Kerstin bor sedan mer än ett år i Upsala, med sin minsta flicka, och läser på någon examen. Nu är för länge sedan det där "försöksåret", som man väl kan kalla det, gått ut. Men jag vet inte om något hänt ännu. David fick veta att Kerstin fanns i U. och gick och sökte upp henne. Hon blev nog först lite haj, men när hon förstod att han inte hade något annat ärende än vännens blev hon glad. Och här om dan blev Lisa bjuden till henne. Och till föräldrarna hade hon uttryckt sin glädje över samvaron med Lisa. Monica och Sverker är ju gifta och hennes andra dotter är visst i USA. Ann är hos sin mamma. Monica bor också i U. Tänk, så tragiakt!
De tusende hälsningar ätte

inlyn